

DE WARE HEMEL EN HEL.

Preek van Ds. Douglas Taylor.

“Want goddeloosheid brandt als een vuur” (Jesaja 9:17)
“Het Koninkrijk Gods is in u” (Lucas 17:21).

Uit onze tweede tekst blijkt zeer duidelijk dat de hemel primair en in werkelijkheid een staat van de geest is. Het komt niet door waarneming, dus we kunnen niet zeggen, “Zie hier, zie daar.” De hemel, of het Koninkrijk van de Heer, is in wezen een staat van de geest die in de eerste plaats naar Hem kijkt. Zelfs al wordt het buiten ons als een plaats gezien - een zeer mooie plaats - de hemel is in haar essentie een zeer mooie staat van de geest. Wat voor prachtige paradijzen en tuinen we in de hemel ook om ons heen zien, ze zijn eenvoudig de uiterlijke manifestatie of reflectie van die hemelse staat van de geest waarin de twee grote geboden vrij en blij gedaan worden. Dat wil zeggen, dat de Heer met het gehele hart, ziel, geest, en kracht wordt liefgehad, en de naaste als hijzelf. Dat is de aard van de hemel. Dat is wat de hemel de hemel maakt. Dat is wat in het Oude Testament bedoeld wordt met het land Kanaän, het land overvloeiend van melk en honing omdat het inderdaad overloopt met de melk van naastenliefde en de zoet smakende honing van geestelijke verrukkingen. Stelt u zich eens voor hoe een samenleving van mensen er uit zou zien indien daar iedereen, zonder uitzondering, voornamelijk bezorgd was over het welzijn van de Heer, en het welzijn van zijn naaste, en u zult begrijpen wat de hemel in werkelijkheid is.

Wanneer we in de Geschriften op zoek gaan om meer specifieke ideeën te vinden over de kenmerken van hemelse liefde, of wat hetzelfde is, het Koninkrijk van God, worden we niet in onzekerheid gelaten. In de psalmen van David vinden we de vraag, *“Here wie mag verkeren in Uw Tent? Wie mag wonen op Uw heiligen berg”* (Psalm 15: 1). Het is zeer duidelijk dat beide “tent” en “heilige berg” de hemel betekenen, vooral wanneer we in Psalm 3 lezen, *“Als ik luide roep tot den Here, antwoordt Hij mij van Zijn heiligen berg”* (Psalm 3: 5).

Na de vraag te hebben gesteld over wie in de hemel zal komen en daar tot in de eeuwigheid wonen, geeft de Goddelijk geïnspireerde psalmist het antwoord;

“Hij, die onberispelijk wandelt en doet wat recht is en waarheid spreekt in zijn hart, die met zijn tong niet lastert, die zijn metgezel geen kwaad doet en geen smaad op zijn naaste laadt; in wiens ogen de verwerpelijke veracht is, terwijl hij hen eert, die de Here vrezen. Heeft hij tot zijn schade gezworen, hij verandert het niet; hij leent zijn geld niet op woeker en aanvaardt geen geschenk tegen de onschuldige. Wie zo handelt zal nimmer wankelen.” (Psalm 15:1-5).

We vinden iets dat zeer identiek is in Psalm 24:

“Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede? Die rein is van handen en zuiver van hart, die zijn ziel niet op valsheid richt, noch bedrieglijk zweert. Die zal van de Here een zegen wegdragen en gerechtigheid van de God zijns heils.” (Psalm 24: 3-5)

De hemelse kwaliteiten die binnenin ons moeten zijn om een onderdeel van Gods Koninkrijk te worden zouden daarom op de volgende manier kunnen worden opgenoemd: onberispelijk handelen, doen wat juist, billijk en oprecht is in onze behandeling van anderen; in ons hart de waarheid spreken terwijl we volledig eerlijk met onszelf te zijn; niet met onze tong lasteren, iemand de rug toekeren of lasteren uit wraak, geen kwaad aan onze naaste doen, zowel

individueel als collectief; tegen onze naaste verwijten maken, dat is, weigeren een goed mens onbehoorlijk te behandelen; het leven van een gemeen persoon verachten maar eerbewijzen aan het leven van hen die bezorgdheid (of heilige angst) hebben voor het welzijn van de Heer. Onszelf dwingen onze belofte aan de Heer te handhaven - zelfs wanneer de ingevingen van onze natuurlijke mens hiermee pijn veroorzaken; evenwichtig zijn in plaats van wispelturig; geen beloning verwachten - een opbrengst uit onze investering - wanneer we de een of andere goede daad doen. Weigeren door persoonlijke overwegingen te worden overgehaald in geval we de onschuldigen een onrechtvaardigheid aandoen. Een zuiver hart hebben, dat is, niets dan zuivere motieven in het meest innerlijke gedeelte van het verstand hebben van waaruit we handelen. Schuwen van ijdelheid en verwaandheid; en het schuwen van alle soorten van bedrog, vooral liegen onder ede.

In het Nieuwe Testament - in de Bergrede -, terwijl de Heer de zegeningen van de hemel opnoemde voegde Hij aan de lijst van gezegende kwaliteiten die de hemel, of het koninkrijk van God, uitmaken: armoede van geest - een realisatie van hoe weinig we weten en begrijpen van de Wijsheid van de Heer; een geestelijk soort van rouw veroorzaakt door realistisch onze gebrek aan goedheid onder ogen te zien; de zachtmoedigheid van naastenliefde of goede wil tot de naaste; een honger en dorst naar gerechtigheid, een geestelijke honger om overeenkomstig met de Goddelijke Orde van de Heer te leven; genadevol; zuiverheid van hart; vredelievendheid, of de kwaliteit een vredestichter te zijn; en een bereidwilligheid om vervolgd te worden door hen die de Heer haten, een bereidwilligheid zelfs de Heer te volgen wanneer men door anderen bespot wordt.

Dit is in geen enkel opzicht een volledige lijst van kwaliteiten van de geest die het koninkrijk van God uitmaken. De lijst is zonder eind; want dat is het enige waar het Goddelijk Woord, van begin tot eind, over gaat. Maar de net opgesomde kwaliteiten geven ons enig idee van wat de Heer bedoelde toen Hij zei: *“Het Koninkrijk Gods is in u.”* (Tekst).

Het is echter eveneens waar, dat het koninkrijk van de hel ook in ons is. De hel, evenals de hemel, is in wezen een mentaliteit - maar dan de tegenovergestelde mentaliteit van de hemel. Indien we de hel binnenin ons hebben, zal het buiten ons gezien worden, als een plaats - een afschuwelijk plaats - waar de afschuwelijkheid van het kwaad binnenin weerspiegeld wordt. Alle zonden die in de Tien Geboden en elders in Gods Woord verboden worden, zijn wat de hel een hel maken. Ze zijn tegenovergesteld aan de goede kwaliteiten die de hemel maken: oneerlijk leven, onrechtvaardigheden betrachten; zichzelf bedriegen en er naar streven anderen te bedriegen; het God-gegeven spraakvermogen gebruiken om te lasteren en te smaden; de naaste schade berokkenen - niet slechts de naaste als enkeling maar ook het algemeen welzijn, dus de gemeenschap tegenwerken; de goede onbehoorlijk behandelen, maar zondaren eren en prijzen; nooit zichzelf dwingen om niet te zondigen, in feite, nooit toestaan zelf te lijden; veranderlijk zijn, handelend volgens de eigen grillen en fantasieën; altijd voor zichzelf het één of andere voordeel of profijt verwachten, en niet willig helpen tenzij dit gegarandeerd wordt; bezwijken voor smeergeld en andere corruptie ten nadele van de onschuldigen; een onzuiver hart hebben, en een ziel die verteerd wordt door ijdelheid en verwaandheid; bedrieglijk een eed afleggen en lachen op meened; geen armoede van geest hebben, een rijkdom aan verwaandheid bezitten; alle geestelijke rouw ontbreekt, overtuigd zijnde van de eigen rechtschapenheid; geen zachtmoedigheid van naastenliefde bezitten en verzadigd zijn van het harde en wrede van het kwaad; volledig verstoken zijn van enige begeerte voor het soort van leven dat ontstaat door gehoorzaamheid aan de Goddelijke orde van de Heer; wreed en genadeloos zijn; niets anders dan heimelijke motieven hebben; een onrustzaaier, in plaats van een vredestichter zijn; en in plaats van vervolgd te worden ten

behoefte van gerechtigheid, genieten van de vervolging van hen die er naar streven volgens de principes van de Heer te leven.

Nogmaals, dit is in geen enkel opzicht een volledige lijst, maar het geeft ons een inzicht in wat de hel in werkelijkheid is. Het stelt ons in staat om te zien wat het hellevuur is, dat het geen vuur buiten ons is, geen natuurlijk vuur, niet een vuur dat ons lichaam verbrandt, maar de laaiende begeerte van kwaadaardigheid die binnenin brandt. Wanneer we deze dingen in gedachten houden, kunnen we de betekenis van onze eerste tekst begrijpen: "...goddeloosheid brandt als een vuur" (tekst).

Godeloosheid brandt inderdaad als een vuur. Zijn alle kwaadheden die door de Heer in de Tien Geboden veroordeeld worden heet en brandend - en onverzadigbaar? Wat ander soort van hellevuur kan er zijn? Wat ander soort van hellevuur is er nodig? Wat anders is het dan het brandende, alles verterende egoïsme van hen die volledig en weloverwogen de Heer hebben verworpen - hun eigen brandende hartstochten en ambities; hun eigen hevige woede aanvallen en gloeiende wraak - het vuur van eigenliefde dat binnenin hen brandt? Indien we uit gewoonte nu de brandende vuren van eigenliefde binnenin ons hebben, wat de vuren van de hel zijn, zullen we deze ook nog na de dood hebben tot in de eeuwigheid, tenzij we berouw hebben en ons gezichtspunt veranderen, waar we, natuurlijk, de vrijheid toe hebben.

Wanneer we begrijpen dat hellevuur binnenin ons en niet buiten ons is, kunnen we zien dat de bestraffing van de hel in wezen door de persoon zelf wordt toegebracht. Het is de aard van egoïsme, of kwaadaardigheid, om bestraffing op eigen hoofd te brengen. Wat de hel een plaats van kwelling en zonder vrede maakt is dat iedereen er over ieder ander wil heersen, en zijn of haar eigen zin hebben. De egoïstische liefde van domineren is wat de hel een hel maakt.

Indien u zich een voorstelling wil maken over wat de hel is, hoeft u zich alleen maar een samenleving voor te stellen waar iedereen, zonder uitzondering, er op gerbrand is te heersen en domineren - met alle mogelijke middelen. Wanneer iemand eenmaal naar de top is geklommen, wordt hij vervuld met doodsangst omdat hij weet dat iedereen naar zijn positie verlangt en waarschijnlijk aan het samenzweren is om hem omver te gooien. Hij weet ook dat hij vele vijanden heeft, over wie hij heen geklommen is en vertrapt heeft op weg naar boven. Hij kan absoluut niemand vertrouwen. Dit is de hel - de ware hel - hier en in het hiernamaals.

Het hoeft nauwelijks gezegd te worden dat hemel en hel tegengesteld zijn precies zoals goed en kwaad tegengesteld zijn. Zoals we lezen in de gelijkenis van de Heer over de rijke man en Lazarus in de geestelijke wereld, er bestaat een grote kloof - een onoverbrugbare kloof - tussen hemel en hel. Zij die uitermate egoïstisch zijn vinden het afschuwelijk bij degenen te zijn die de Heer liefhebben. En zij die hun aardse aanzien meer liefhebben dan het algemeen welzijn te dienen, kunnen niet uitstaan bij hen te zijn die geïnteresseerd zijn het algemeen welzijn te bevorderen, dat is, de naaste liefhebben. Omdat ze botsende tegengestelden zijn, kunnen ze alleen gescheiden voorkomen.

Dit leidt tot de gedachte dat het toppunt van wreedheid zou zijn, indien zij aan beide kanten van de kloof gedwongen werden bij elkaar te zijn. Zij die bezeten waren door eigenliefde zouden ineen krimpen en zich in allerlei bochten wringen indien ze gedwongen werden altijd in gezelschap van engelachtige mensen te zijn. Ze zouden als een vis op het droge zijn. Inderdaad is het eerder een illustratie van de genade van de Heer dat er een grote vaststaande kloof bestaat tussen degenen die vrijelijk de hemel hebben gekozen, en degenen die vrijelijk de hel gekozen hebben; en vooral, dat ze in beide gevallen tot in de eeuwigheid zichzelf

kunnen zijn. We zijn vrij te kiezen aan welke kant van de kloof we altijd wensen te zijn.

Maar we maken die keuze hier en nu met iedere beslissing die we maken. Het kan niet uitgesteld worden tot we in de geestelijke wereld komen. Dan is het te laat. Het is te laat om datgene te veranderen wat we uit gewoonte zijn gaan liefhebben, want tenslotte heeft dat ons basis- karakter vastgesteld.

Uit dit alles blijkt heel duidelijk dat om in de hemel te komen, wij voor de Hemel voorbereid moeten zijn. We moeten de hemel binnenin ons hebben. Onze geest moet een kleine hemel zijn, een kleine afbeelding van het Koninkrijk van de Heer. Het doel van ons leven in deze wereld is van de Heer de hemelse kwaliteiten te verwerven die Zijn koninkrijk uitmaken.

Vanwege onze geërfde neigingen, zijn we er toe geneigd de eigenschappen van de hel lief te hebben. We houden van duisternis in plaats van licht, omdat onze daden zondig zijn. Indien er geen enkele invloed van de Heer op ons verstand was, indien er niets van de Heer via de hemel binnen vloeide, indien de Heer voor ons niet in Zijn Woord het levenspad geopenbaard had, zouden we tevreden zijn in de hel te blijven, en daarom zelf-vernietigend te zijn. We zouden in onze zonden sterven.

De meest duidelijke uitspraak van deze waarheid kwam uit de mond van de Heer zelf toen Hij met Nicodemus sprak: *“tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.”* (Johannes 3:3). De King James versie van de Bijbel geeft een alternatieve vertaling voor “wederom geboren,” namelijk, “van boven geboren,” hetgeen nauwkeuriger en meer passend lijkt te zijn. *“Tenzij een mens van boven geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien.”*

Het Woord van God staat vol met dergelijke passages, ons lerend dat als we daar ontvangen willen worden en ons daar thuis willen voelen, we voor de hemel voorbereid moeten zijn. Neem, bijvoorbeeld, dit advies dat de Heer aan zijn discipelen gaf: “Weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen” (Lucas 12: 40). Individueel toegepast betekent de ‘komst van de Zoon des mensen’ het uur van de dood, wanneer de Heer, bij wijze van spreken, terugkeert. We komen in Zijn aanwezigheid. Dus raadt de Heer al zijn discipelen aan klaar te zijn voor die tijd.

We moeten voorbereid zijn als we in het koninkrijk van de hemel willen blijven. We zouden tijdelijk toegelaten kunnen worden, maar we kunnen daar niet blijven tenzij we de hemel binnenin ons hebben. We hebben de hemel binnenin ons voor zover we doen wat de Heer wil - voor zover we leven naar wat we van het Woord geleerd hebben. In die mate zijn we van boven geboren.

“In die mate!” Dit suggereert dat er niveaus in de hemel bestaan, een gedachte die door de woorden van de Heer bevestigd wordt, *“In het huis mijns Vaders zijn vele woningen”* (Johannes 14: 2). Dat er niveaus in de hemel zijn werd in de vroege Christelijke kerk geleerd, zoals in Paul zijn tweede brief naar de kerk in Corinthe, waarin hij sprak over iemand die weggevoerd werd tot in de “derde hemel” (II Cor. 12: 2). Dat gezegde is nog uitdrukkelijker dan de vele verwijzingen in het Oude Testament naar “de hemel der hemelen”: (Deut. 10: 4 & I Koningen 8: 27, & Psalm 148: 4).

De noodzaak om voorbereid te zijn voor onze plaats in de hemel wordt ook onderwezen in de wel bekende gelijkenis van de wijze en dwaze maagden. Slechts zij die de olie van een goed leven hadden, konden de vlam van waarheid brandende houden. Slechts zij - de wijzen -

werden tot het bruiloft feest toegelaten, dat is, tot de hemel.

Waarom vergelijkt de Heer de hemel zo vaak met een huwelijk of huwelijks feest? Waarom vergelijkt Hij zo vaak Zijn uitnodiging om in het hemelse geluk te komen met een uitnodiging voor een huwelijks feest?

Het antwoord hierop is dat de Heer in de hemelse of geestelijke betekenis van deze gelijkenissen naar een soort huwelijk verwijst dat eenvoudig in onze geest plaats moet nemen, een huwelijk tussen de twee gedeeltes van onze geest, de wil en het verstand; of het samengaan van daad en geloof. Wanneer we handelen naar wat we weten en inzien dat we dit behoren te doen; wanneer we daad in overeenstemming brengen met geloof; wanneer we datgene waar we in beweren te geloven in praktijk brengen, zijn we een huwelijk van onze wil en ons verstand aan het vormen - het hemelse huwelijk, in feite, de hemel zelf, het Koninkrijk van God. Onze geest is dan verenigd en in vrede: het is een kleine hemel.

Dit helpt ons begrijpen waarom de Heer ook zei: *“Voorwaar, Ik zeg u: Wie het Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, zal het voorzeker niet binnengaan.”* (Lucas 18:17). De reden is eenvoudig dat onze relatie met de Heer, onze hemelse Vader, moet zijn als dat van een kind met zijn aardse ouders, als we voor het eeuwige geluk in de hemel voorbereid willen zijn. Net als een heel jong klein kind alles aan zijn ouders toeschrijft en niets aan zichzelf, en ze onvoorwaardelijk vertrouwt, en alles wat hij heeft beschouwt als van hen gekomen, net zoals hij van zijn ouders en zijn kleine kameraadjes houdt, en gewillig is in alle onschuld door zijn ouders geleid te worden, zo moeten volwassene die hemels wensen te worden (hier en in het hiernamaals) gewillig zijn in alle onschuld door de Heer, onze hemelse Vader, geleid te worden, Hem onvoorwaardelijk vertrouwend, zonder angstige zorgen over de toekomst te hebben of over hoe de Heer in alles zal voorzien, al het goede en ware aan Hem toeschrijvend (en aan Hem alleen) en chronische ontevredenheid schuwend als een belemmering voor de aanwezigheid van de Heer. Dit is hoe we ons zelf moeten voorbereiden voor een eeuwig leven in de hemel “want voor zodanige is het Koninkrijk Gods” (Marcus 10: 14).

Op deze manier door de Heer te worden geleid is “wedergeboren” te worden, “van boven geboren.” Hoe belangrijk is het dan wel niet, te beseffen dat “tenzij een mens van boven wordt geboren, hij het Koninkrijk van God niet kan zien?” (Johannes 3: 3). Door in deze wereld geboren te worden erven we neigingen die ons er toe bewegen de dingen van de hel lief te hebben, waar “goddeloosheid brandt als het vuur” (tekst). Tenzij we berouw hebben, dat is, ons leven veranderen door het schuwen van kwaadheden als zonden tegen de Heer - de eigenschappen van de hel die we in onszelf zien - zullen we het koninkrijk van God zelfs niet eens zien. We zullen niet eens begrijpen wat de hemel is. Laat ons dan met de Heer samenwerken zodat Hij ons nieuw kan maken, zodat hij ons een nieuw hart en een nieuw verstand kan geven, zodat we het Koninkrijk van God binnenin ons zullen hebben. Alleen wanneer we hier de hemel binnenin ons hebben, zullen we in het hiernamaals in de hemel komen.

AMEN.

Lezingen:

Psalm 15

Lucas 18 : 9-22

Hemel en Hel 420